

Sygn. akt V CSK 607/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku M. B.

przy uczestnictwie M. S. i J. S.

o podział majątku wspólnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w C.

z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt VI Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) przyznaje adw. G. C. tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług i nakazuje wypłatę tej kwoty ze Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w C.).

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczynie M. B. od postanowienia Sądu Okręgowego w C. z dnia 12 kwietnia 2012 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., odnosząc je do art. 211 k.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, niepubl.). Skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, niepubl.; postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, niepubl.).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżąca przedstawiła uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jednakże argumentacja w nim zawarta nie przemawia ani za możliwością wystąpienia odmiennych ocen przedstawionego zagadnienia prawnego, ani za tezą skarżącej o podnoszonych przez nią rozbieżnościach w orzecznictwie sądów. Ponadto wykładnia art. 211 k.c. była przedmiotem wielu rozstrzygnięć Sądu Najwyższego i jako jednolita nie wymaga dalszych rozważań (zob. m. in.: postanowienie z dnia 15 marca 2013 r., sygn. akt V CSK 168/12,

niepubl., postanowienie z dnia 13 stycznia 2012 r., sygn. akt I CSK 358/11, niepubl., postanowienie z dnia 19 października 2011 r., sygn. akt II CSK 50/11, niepubl., postanowienie z dnia 29 czerwca 2011 r., sygn. akt IV CSK 519/10, niepubl., postanowienie z dnia 8 października 2009 r., sygn. akt II CK 2/09, niepubl., postanowienie z dnia 30 maja 2008 r., sygn. akt III CSK 10/08, niepubl., postanowienie z dnia 9 stycznia 2004 r., sygn. akt IV CK 339/02, niepubl., postanowienie z dnia 4 października 2002 r., sygn. akt III CKN 1283/00, OSNC 2003, nr 12, poz. 170, Biuletyn SN 2003, nr 3, s. 15, postanowienie z dnia 17 kwietnia 2002 r., sygn. akt IV CKN 975/00, niepubl., postanowienie z dnia 8 maja 2001 r., sygn. akt IV CKN 369/00, niepubl., postanowienie z dnia 7 lutego 2001 r., sygn. akt V CKN 1699/00, niepubl., postanowienie z dnia 2 lutego 2001 r., sygn. akt IV CKN 251/00, niepubl., postanowienie z dnia 12 października 2000 r., sygn. akt IV CKN 1525/00, niepubl., postanowienie z dnia 7 kwietnia 2000 r., sygn. akt IV CKN 8/00, niepubl., postanowienie z dnia 10 grudnia 1999 r., sygn. akt II CKN 635/98, niepubl., postanowienie z dnia 4 sierpnia 1999 r., sygn. akt II CKN 549/98, niepubl., postanowienie z dnia 15 lipca 1999 r., sygn. akt I CKN 88/98, niepubl., postanowienie z dnia 4 lipca 1997 r., sygn. akt III CKN 112/97, postanowienie z dnia 24 kwietnia 1997 r., sygn. akt II CKN 124/97, niepubl., postanowienie z dnia 28 kwietnia 1989 r., sygn. akt III CRN 70/89, niepubl.).

W ustalonym przez Sąd II instancji stanie faktycznym nie można się też dopatrzeć rażącego naruszenia prawa, gdyż w rozpoznawanej sprawie należy mieć na uwadze jednocześnie właściwości fizyczne nieruchomości będącej przedmiotem podziału majątku (jej konstrukcję i rozkład pomieszczeń), okoliczność zaspokajania potrzeb życiowych wnioskodawczyni w Niemczech, gdzie znajduje się jej centrum życiowe, a także znaczący konflikt uczestników postępowania.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.